

וְאָמַר רַבֵּנוּ וְיֵל פְּרִי־שֵׁכַל שִׁיחָה וְשִׁיחָה שֶׁהִיא מְשִׁיחַ וּמִדַּבֵּר עִמָּנוּ יְכוּלִים לְהִיטֵל עַל יְדֵי אִישׁ בְּיַד אִישׁ כְּשֶׁיֵּשֶׁר וְאֶפְסוּ צְדִיק וְגִמְרָה

בעזרת
השם יתברך

טוֹעֵמִיָּה

חַיִּים זָכוּ

גליון 300
אשרינו
מה טוב חלקינו

פנינים יקרים מלוקטים ככתבם וכלשונם
מספרי רבינו הק' ותלמידו זיע"א ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם
להשקות ולהחיות נפש כל חי במי הנחל נובע מקור חכמה

גליון ש' חג השבועות תשפ"ב

טעמו ודאו כי טוב ה'
ואיך זיל גמור בספריו הק' המלאים כל טוב

הוצאות הגליון נתרם לע"נ החסיד הנלהב ה"ה
הרה"ח ר' קלונימוס קלמן ב"ר שבתאי גולדשמידט ז"ל
נלב"ע י' סיון תשע"ח מתוך קבלת יסוריך באהבה ובשמחה
וחיזק את ישראל באמונה טהורה ואהבת ה' ת.נ.צ.ב.ה.

כִּי פִל שִׁיחָה שְׁלוֹ הֵיא הַתְּעוֹדוֹת נִפְלֵא וְנִדְרָא מְאֹד וְדָרְךְ יִשְׂרָהּ וְנִכְוֹנָה מְאֹד לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְכָל אֶחָד לְפִי מִדְּרֻגְתּוֹ יִדְוֶה בְּפִיָּהּ מְרִיבָה מְלֵאמֶה מְרִיבָה מְרִיבָה (מִשְׁנֵי אֲרָזִים וְעֵץ חַיִּים)

טוֹעֲמִיָה

איש כי תשטה אשתו

פרשת השבוע

לְקַבֵּל מִחֲדָשׁ קִיּוֹם הַתּוֹרָה

עֹמֵר שְׁעוּרִים הוּא בְּחִינַת מְנַחַת קְנָאוֹת שֶׁל הַסּוּטָה שְׁצָרִיכָה לְסַבֵּל בּוֹשָׁה גְדוּלָה עַל חֲטָא הַהֶסְתָּרָה, וּבְזָה הִיא נִבְדָּקֶת, וְעֵקֶר תְּקוּנָהּ הוּא שֶׁבָּאִם בְּאֵמֶת נְטִמָּאָה תֵּאמַר הָאֵמֶת לְפָנַי הִכְהֵן וְאִז יִכְפַּר עוֹנָה עַל יְדֵי הַיּוֹדוּי וְהַבּוֹשָׁה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל שְׂאוֹמְרִים לָהּ תוֹכַחַה הִרְבָּה שֶׁתִּתְּנֶדָּה וְלֹא יִמָּחֶה שֵׁם שָׁמַיִם עַל הַמַּיִם. וְאִם לֹא נְטִמָּאָה וְטְהוּרָה הִיא, אִזִּי הוּא לָהּ לְטוֹבָה וְכוּ', אֲבָל אִם נְטִמָּאָה וְלֹא רָצְתָה לְהִתְּנֹדוֹת וּלְהוֹדוֹת עַל הָאֵמֶת, אִזִּי, וְצַבְתָּה בְּטָנָה וְנִפְלָה יִרְכָּה וְכוּ'.

וְכֵמוֹ כֵּן נִבְדָּקִין כָּלֵל יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי הָעֹמֵר שְׁעוּרִים שֶׁהוּא בְּחִינַת מְנַחַת קְנָאוֹת כְּמוֹ שֶׁאֵיִתָּא בְּזֹהַר וְאִיהוּ בְּדִיקוֹ דְּאֵשֶׁת חַיִל שֶׁהֵם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ שְׂאֵז צָרִיכִין לְהִתְחִיל לְהִכִּין עֲצָמוֹ כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְקַבֵּל הַתּוֹרָה. וְהָעֵקֶר הוּא קִיּוֹם הַתּוֹרָה, כִּי הַתּוֹרָה כָּבֵד קִבְּלָנוּ עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, אֲךָ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה צָרִיכִין לְהִכִּין אֶת עֲצָמוֹ מִחֲדָשׁ וּלְזַכּוֹת לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ קִיּוֹם הַתּוֹרָה, דְּהֵינּוּ לְזַכּוֹת לְתִשׁוּבָה עַל הָעֵבֶר וּלְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ מֵעַתָּה לְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת.

וְעֵקֶר דְּרָךְ הַתִּשׁוּבָה הוּא עַל יְדֵי בּוֹשָׁה וְשִׁפְיכוֹת דָּמִים שֶׁיִּשְׁמַע בְּזִיוְנוֹ וַיִּשְׁתַּקּוּ וּמְכַל שֶׁכֵּן כְּשֶׁמְבַזֵּין אוֹתוֹ וְשׁוֹפְכִין דָּמוֹ בְּשִׁבְלֵי שְׂרוּצָה לְהִתְקַרֵּב אֶל הָאֵמֶת. וְאִם אֵין לוֹ בְּזִיוְנוֹת וְשִׁפְיכוֹת דָּמִים מֵאַחֲרֵים צָרִיךְ לְבַזּוֹת אֶת עֲצָמוֹ וּלְשַׁפֵּךְ אֶת דָּמוֹ בְּעֲצָמוֹ וּלְהִתְבַּיֵּשׁ בְּעֲצָמוֹ עַל מַעֲשָׂיו וְכֵמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל כָּל הָעוֹבֵר עֲבָרָה וּמִתְבַּיֵּשׁ בָּהּ מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל עוֹנוֹתָיו. כִּי הַבּוֹשָׁה עֵקֶר הַתִּשׁוּבָה כְּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת עֹמֵר שְׁעוּרִים שֶׁהוּא מְנַחַת סוּטָה שֶׁהוּא מֵאֲכָל בְּהֵמָה שֶׁאֵנּוּ מְבִיִּשִׁין עֲצָמָנוּ בְּעֲצָמָנוּ, כִּי אֵנּוּ מוֹדִים וּמִתְּנַדִּים שֶׁאֵנְחָנוּ דוֹמִים עִתָּה כְּבֵהֵמָה מֵאַחַר שֶׁעֲדִין לֹא נְטִהְרָנוּ מִזְהַמַּת מִצְרַיִם, וְזֹאת הַבּוֹשָׁה שֶׁאֵנּוּ מְמַשִּׁיכִין עֲלֵינוּ עַל יְדֵי הָעֹמֵר שְׁעוּרִים זֶה עֵקֶר תְּקוּנָתוֹ וְכוּ'. וּבְזֶה נִבְדָּקִין יִשְׂרָאֵל שְׁמַי שְׂאֵינּוּ נְקִי בְּאֵמֶת וְקַלְקַל מַעֲשָׂיו, אֲבָל עַל כָּל פְּנִיִם הוּא מוֹדֶה עַל הָאֵמֶת וּמִתְבַּיֵּשׁ בְּעֲצָמוֹ עַל מַעֲשָׂיו וּמִשְׁתַּדֵּל לְהִתְקַרֵּב לְאֲנָשֵׁי אֵמֶת שֶׁיִּכּוֹלִין לְהֵאִיר בּוֹ בְּחִינַת נִקְדָּה הָעֲלִיוֹנָה וְכוּ' כְּנ"ל. נִתְתַּקֵּן עַל יְדֵי זֶה וְכְנ"ל, מְכַל שֶׁכֵּן מִי שֶׁהוּא טְהוֹר וְאָף עַל פִּי כֵּן הוּא מִתְבַּיֵּשׁ בְּעֲצָמוֹ עַל שֶׁאֵין טְהוּרָתוֹ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת אוֹ עַל קֶצֶר הַשְּׂגָתוֹ וְכוּ' כְּנ"ל, הוּא זוֹכֶה עַל יְדֵי הַבּוֹשָׁה לְבְּחִינַת תִּשׁוּבָה עַל תִּשׁוּבָה כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ וְכְנ"ל.

ליקוטי הלכות ברכת הפירות ה' טו

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיָה

יברכך ה' וישמרך

הָאֶרֶת פְּנֵי ה' שְׁנַמְשָׁךְ בְּיוֹם טוֹב

מבאר בהתורה וביום הבכורים שעל ידי הצדקה שעל ידי זה זוכין לרצון וכו' על ידי זה אין צריכין לעשות שום עסק ועובדא כלל בשביל פרנסה כי נתקנים ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו' ואתם כהני ה' תקראו כהני ה' דיקא בחינת חסד וכו'. נמצא שעקר התכלית לזכות לבחינת כהן. על כן בגמר התפלה שזכינו להמשיך התגלות הרצון, על כן אז הכהנים עולין לברך ברכת כהנים להמשיך קדשת כהן על כל ישראל שיזכו כל ישראל לבחינת ואתם כהני ה' תקראו שהוא בחינת חסד, שלא יצטרכו לעשות שום עסק בשביל פרנסה רק כל הממון והעשירות והפרנסה יהיה נמשך להם בחסדו וכו'. וזהו יברכך ה' בממון שכל הממון יגיע להם על ידי ברכת ה' לבד.

וזהו וישמרך מן המזיקין שהם בחינת החיות רעות שהם מזיקי עלמא שהם רוצים לפגם ברצון, ועל כן על ידם נמשך ביותר ויותר יגיעות וטרדת המלאכות והעסקים וכו'. ועל כן זה דרכם כסל למו של החיות רעות הנ"ל של חכמי הטבע שצועקים מאד להרבות בעסקים ומלאכות ולבטל חס ושלום התורה ועבודה כי הם בהפך מאמונת הרצון. ועל כן דעתם הרעה בהפך להרבות דיקא במלאכות ועסקים ומאומה לא ישא בעמלו וכו'.

וזהו יאר ה' פניו אליך, זהו בחינת קדשת יום טוב שעל ידם נתגלה הרצון כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. כי בכל הימים טובים שהם השלש רגלים צריכין לעלות לבית המקדש להמשיך משם הארת הרצון. ועל כן עקר קדשת יום טוב תלוי בצדיקים, כי עקר קול הקריאה של יום טוב שקורא ומגלה את הרצון אי אפשר לשמע כי אם על ידי החכמים והצדיקים האמתיים שמקשרים כל הרצונות לשרש הרצון לבחינת רעוא דרעוין ששם נסתלק משה וכו'. וזהו בחינת יאר ה' פניו אליך בחינת הארת פני ה' שנמשך ביום טוב בחינת שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך וכו' שעקרו נמשך על ידי צדיקי אמת שעל ידם מאיר פני ה' כי צדיקיא אנון אנפי שכניתא כמו שכתוב בזהר הקדוש כמה פעמים.

ליקוטי הלכות ברכת השחר ה' צח

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר נחמן גודלבסקי הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבן שיחי' למזל טוב

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

חג השבועות

אֵי נִייעַ תּוֹרָה

ומסתמא ידוע לְכבוד תּוֹרָתוֹ, בְּמִדְמָה שְׁסִפְרָתִי לְכבוד תּוֹרָתוֹ, פֶּעַם אַחַת מִבְּכָר, שְׁתִּיָּה שְׁבוּעוֹת הָאֲחֵרוֹן מִזְּקֵנִי אֲדוּנִי אָבִי אֲדָמוֹ"ר רַבֵּי נֶתָן זְצַל"ה מִיָּמֵי חַיָּו, שְׁתִּמִּיד הָיוּ נוֹסְעִים לְאַחַר הַסִּתְּלָקוֹת אֲדָמוֹ"ר נֶחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה עַל חַג הַשְּׁבוּעוֹת לְבָרְסֶלֶב לְזִקְנֵי זַלְחָ"ה, אַף בְּשְׁבוּעוֹת הָאֲחֵרוֹן שָׁלוֹ, חָנַג בְּאוּמִין, וְכַתֵּב מִקֶּדֶם לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, שְׁיִהְיוּ עַל שְׁבוּעוֹת בְּאוּמִין וְכוּ'.

הַכָּלָל הַתּוֹפְלָלוֹ מִסִּתְּמָא אֲזֵי תּוֹפְלָה כַּחֲנֹן, וְכַעַת פְּתִיחַת הָאָרוֹן כְּבָדוֹ לְמוֹרֵינוּ ז"ל בְּפִתְיַחַת הָאָרוֹן וְנִפְּל עִם רֵאשִׁי לְאָרוֹן הַקֶּדֶשׁ וְחִטָּף אֶת הַסֵּפֶר תּוֹרָה, וְצִעַק בְּזִשְׁעֵרְגָאן: **יִשְׂרָאֵל עִם קְדוֹשׁ מִיר הָאֲבִין**

זִוְךְ אֲצִינְד אַנִּיעַ תּוֹרָה מִמֶּשׁ נִיָּא (וְצִעַק בְּאִידישׁ: יִשְׂרָאֵל עִם קְדוֹשׁ יֵשׁ לְנוּ כַּעַת תּוֹרָה חֲדָשָׁה מִמֶּשׁ חֲדָשָׁה) וְרָקֵד בְּעֲצָמוֹ עִם הַסֵּפֶר תּוֹרָה קֶדֶם שְׁעָלָה עַל הַבֵּימָה עִם הַסֵּפֶר תּוֹרָה. וְגַם הָעוֹלָם כָּלָם רָקֵדוּ, וְאָמַר מוֹתֶרְנִית ז"ל שְׁמַחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים - תִּינּוּ הָרֵאשִׁים בֵּית בְּרֵאשִׁי"ת חֲדוֹת ה' וְכוּ'.

נִמְצָא שְׁיִכּוּלִים לְתַרְגִּישׁ מִמֶּשׁ חֲדָשׁוֹת בְּחִינַת בְּרֵאשִׁית. וּמוּבָא בְּסִימָן ס"ז בְּלִקוּטֵי מוֹתֶר"ן ח"א וּבִיּוֹם הַבְּכוּרִים בְּחִינַת הוֹלָדַת הַנֶּפֶשׁ וְאַחַר כֵּן גְּדוּל הַנֶּפֶשׁ, צָרִיכִין אָנוּ לְהֵאֱמִין שְׁזֵה נַעֲשֶׂה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד עִם קְבָלַת הַתּוֹרָה, בְּחִינַת זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם, אַף אִם יֵשׁ עֵינָפוֹת לְהַנְּפֵשׁ עַל יְדֵי שְׂאִין כּוֹנֵת הַלֵּב שְׁלָם בְּהַתּוֹפְלָה כּמוּבָא שָׁם, וְצָרִיכִים לְתַחֲיוֹת וּלְהַכְרִיא אֶת הַנֶּפֶשׁ עִם מִים קָרִים, בְּחִינַת מִים קָרִים עַל נֶפֶשׁ עֵינָפָה, שְׁזֵה תּוֹדַעַת בְּחִינַת יְדַעַת כּמוּם לָיִם מְכֻסִּים, וְהַעֲקָר אֶפִּילוֹ כַּעַת שְׁכָל אֶחָד שְׁכַח תְּלִמוּדוֹ שְׁנִזְקֵן בְּמַעֲשָׂיו, אַף עַל פִּי כּוּ צָרִיכִין לְתַן כְּבוֹד זֶה תּוֹרָה, תִּינּוּ לְלַמֵּד דְּבָרֵי אֲדָמוֹ"ר שְׁנִזְקֵן אֲצִלָּנוּ, וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה מִזֶּה מִים קָרִים לְתַחֲיוֹת אֶת עֲצָמוֹ בָּהֶם, וְעַל זֶה מְבָרְכִין בּוֹרֵא נִפְשׁוֹת לְתַחֲיוֹת בָּהֶם נֶפֶשׁ כָּל חַי.

מכתב מר"א שטרנהארץ ז"ל נעימות נצח א'

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

מגילת רות

לא המדרש עקר

עקר קדִישַׁת שְׁבוּעוֹת, שֶׁהוּא יוֹם הַחֲמִשִּׁים, זוֹכִין עַל יְדֵי מ"ט יָמֵי הַסְּפִירָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת מ"ט אוֹתוֹת הַשְּׁבָטִים, בְּחִינַת מ"ט שְׁעָרֵי תְּשׁוּבָה, בְּחִינַת מ"ט אוֹתוֹת שֶׁבְּקִרְיַאת שְׁמַע וְכוּ'. שְׁכָל זֶה כּוֹלֵל סֵפֶר תְּהִלִּים, כַּמְבֹאָר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְבָּט בְּסִימָן ע"ג.

וְעַל בֶּן אוֹמְרִים רוֹת שְׁמַדְבָּר מִשְׁלֵשֵׁלַת הַיּוֹחֲסִין מִתְּחִלַּת הַלְּפִדָּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ, שֶׁהוּא מְשִׁיחַ, שְׁחֵבֵר סֵפֶר תְּהִלִּים שְׁכּוֹלֵל כָּל הַנוֹן שְׁעָרִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת קְדִישַׁת שְׁבוּעוֹת כַּנִּלְבָּט. אֲשֶׁר עַל שֵׁם זֶה נִקְרָאת בְּשֵׁם רוֹת, עַל שֵׁם שְׁיִצְאָ מִמֶּנָּה דָּוִד שְׁחֵבֵר סֵפֶר תְּהִלִּים שְׁרוּהָ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה.

כִּי עַקֵּר קְדִישַׁת שְׁבוּעוֹת, שֶׁהוּא יוֹם הַחֲמִשִּׁים, שֶׁהוּא בְּחִינַת קְבִלַּת הַתּוֹרָה מִחֲדָשׁ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, הוּא עַל יְדֵי בְּחִינַת דָּוִד, שֶׁהוּא בְּחִינַת מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא בְּחִינַת סֵפֶר תְּהִלִּים, שְׁעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לָשׁוּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, שְׁזָהוּ עַקֵּר קְבִלַּת הַתּוֹרָה בְּכָל שָׁנָה, כִּי לֹא הַמְּדַרְשׁ הוּא הָעַקֵּר אֲלָא הַמַּעֲשֵׂה, שֶׁהוּא קַיּוּם הַתּוֹרָה שְׁזוֹכִין עַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים וְכוּ' ל:

ליקוטי הלכות קר"ש ה' יז

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

תיקון ליל שבועות

אוֹמְרִים לוֹ גָּמֹר

כְּשֶׁנֶּעֱוְרִים בְּלֵיל שָׁבוּעוֹת בְּשֶׁבִיל לְתַקֵּן כַּח הַרְאוֹת כְּדֵי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה שְׁתְּלוּנָהּ בְּזֶה וְכוּ', עוֹסְקִים אָז לֹמֵר הַרְאֵשִׁית וְהַסּוֹף שֶׁל כָּל סֵדְרָא וְשֶׁל כָּל סֵפֶר בַּתּוֹרָה שֶׁבִכְתָּב וְשֶׁבְּעַל פֶּה, כְּדֵי לְחַבֵּר הָאֲחֵרִית בְּרֵאשִׁית, שְׂזֵהוּ בְּחִינַת חֲבוּר סוֹף הַתּוֹרָה בְּתַחֲלָתָהּ, שְׂזֵהוּ בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת הַהִשְׁגָּחָה בְּרֵצוּא וְשׁוּב כַּנ"ל.

וְזֵהוּ בְּחִינַת מַה שְּׁצָרִיכִין לְהַתְחַזֵּק מְאֹד מְאֹד בְּעַת הַגָּמֹר שֶׁל הַמְצוּה וְהַעֲבוּדָה שֶׁהַתְּחִיל וְכִמוּ שְׁאָמְרוּ רַז"ל הַמְּתַחִיל בְּמְצוּה אוֹמְרִים לוֹ גָּמֹר. וְאִין הַמְצוּה נִקְרְאָת אֶלָּא עַל מִי שְׁגוּמְרָהּ. וְכִמוּ שְׁרוּאִין בַּחוּשׁ שֶׁהַגָּמֹר קָשָׁה וְכִבֵּד מְאֹד מְאֹד, כִּי הַהַתְּחִלָּה קָשָׁה מְאֹד וְכִמוּ שְׁאָמְרוּ רַז"ל כָּל הַתְּחִלוֹת קָשׁוֹת. וְאַחֵר הַהַתְּחִלָּה הוֹלֵךְ וּמִתְנַהֵג קִצָּת כַּסְדֵּר, וְאַחֵר כָּף כְּשֶׁמְגִיעִים לַגָּמֹר קָשָׁה וְכִבֵּד מְאֹד, וְעַל כֵּן הֵצִרְכוּ רַז"ל לְהַזְהִיר מְאֹד עַל הַגָּמֹר, הַמְּתַחִיל בְּמְצוּה אוֹמְרִים לוֹ גָּמֹר וְכוּ'. הֵינּוּ עַל פִּי הַמְּבַאֵר לְמַעְלָה, כִּי הַגָּמֹר הוּא בְּחִינַת אַחֲרִית וְאִין זוֹכִין לְקַשֵּׁר הָאֲחֵרִית בְּרֵאשִׁית. שְׂזֵהוּ תְּכֵלִית כָּל הַמְצוּוֹת וְהַעֲבוּדוֹת כַּנ"ל. כִּי אִם כְּשֶׁזוֹכִין לַגָּמֹר הַמְצוּה בְּשְׁלֵמוֹת, וְעַל כֵּן מִתְגַּרְהַ עַל זֶה הַבְּעַל דְּבַר מְאֹד, וְעַל כֵּן צָרִיכִין לְהַתְחַזֵּק מְאֹד לַגָּמֹר הַמְצוּה וְהַעֲבוּדָה שֶׁהַתְּחִיל.

וְעַל כֵּן אִין הַמְצוּה נִקְרְאָת אֶלָּא עַל מִי שְׁגוּמְרָהּ, כִּי דִיקָא בְּעַת הַגָּמֹר אָז זוֹכִין לְפַעַל פְּעֻלָּתוֹ בְּשְׁלֵמוֹת לְכֵלֵל בּוֹ יִתְבָּרֵךְ וְכוּ' כִּי כָּל אָדָם אֶפְלוּ כְּשֶׁזוֹכֶה לַעֲשׂוֹת מְצוּה וְזוֹכֶה לַגָּמְרָהּ בְּשְׁלֵמוֹת. עֲדִין צָרִיךְ לְצַפּוֹת לִישׁוּעָתוֹ תָּמִיד שְׂיִזְכֶּה לְאַחֲרִית טוֹב, כִּי טוֹב אַחֲרִית דְּבַר מְרֵאשִׁיתוֹ, וְכִמוּ שְׁאָמְרוּ רַז"ל אַל תֵּאֱמִין בְּעֶצְמְךָ עַד יוֹם מוֹתְךָ, וְכְּשֶׁזוֹכֶה בְּאַחֲרִיתוֹ לְבָלוֹת יָמָיו בְּטוֹב הָאֱמֶתִי, אָז אֲשֶׁרִי לוֹ.

ליקוטי הלכות משא ומתן ד' יג

חג השבועות

טוֹעֲמִיהָ

ענינא דיזמא

שְׂמֵעָתִי

אֲשֶׁר רַבֵּנוּ זְעוּק"ל לֹא הָיָה יִשָּׁן
בְּשָׁבוּעוֹת שְׁנֵי הַיָּמִים וְהַלֵּילוֹת.

וְאָמַר: בְּשָׁבוּעוֹת אֵיז דְּעַר

עֶקֶר דָּאס אויף זיין, און

הוֹשְׁעָנָא רַבָּה דְּעַר עֶקֶר דָּאס

זאגין.

[בְּשָׁבוּעוֹת הָעֶקֶר הוּא לְהִיּוֹת עַר,

וּבְהוֹשְׁעָנָא רַבָּה הָעֶקֶר הוּא הָאֲמִירָה]:

כוכבי אור

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

תיקון ליל שבועות

תּוֹרָה קְדוֹשָׁה וּמְתוּקָה כְּזֹאת

עקר קבלת התורה בשבועות בכל שנה ושנה, אף על פי שכבר נתנה בסיני. העקר לקבל התגלות פנימיות התורה, והעקר שנוזכה עתה שימשך עלינו הארת פני התורה הקדושה באפן שנוזכה לקימה, שיוזכה כל אחד להתעורר ולקום משנתו לפקח על עסקיו לחשב על תכליתו באפן שיוזכה לצאת מרע לטוב ומדרגא לדרגא וכו'. ולזה צריכין לשבר מניעות רבות, ועקר הוא הרצון, אבל לא היה כח להתגבר ברצון ותוחלת ותקוה אל הטוב האמתי, מאחר שכל אחד רואה עצם רחוקו מהטוב וזה כמה שהוא נכסף אל הטוב ועדין לא עלתה בידו ומחמת זה רבים מתרשלים אפלו מהרצון והחשק הטוב. אבל כשיזכר האדם את עצמו את כל החסר והטוב שכבר זכינו בזה העולם, כי כבר זכינו לקבל את התורה מבראשית עד לעיני כל ישראל, ואחר כך ששה סדרי משנה הקדושים וכל הספרים הקדושים מהצדיקים שאחריהם, עד שגם בדורותינו זכינו להתגלות חדושי תורה נפלאים כאלה מהצדיקי אמת שהיה לפנינו ובמינו, על ידי זה יש לנו כח ליחל ולקנות ולצפות לישועה ברצון חזק, שגם עד זקנה ושיבה אל יטשנו עד שנוזכה על ידי הרצון החזק לשבר כל המניעות ולכוא לתכלית אמתי למה שצריך האיש הישראלי לכוא בזה העולם המעשה.

ועל כן אומרים בליל שבועות היתהחלה והסוף מכל ספר מעקרי התורה שהם תנ"ך וששה סדרי משניות שבהם כלול כל התורה בלה פידוע, כדי להזכיר לפני ה' יתברך את כל החסר והטובה שכבר עשה עמנו, שכבר זכינו שיצא מבח אל הפעל תורה קדושה ומתוקה כזאת, ועל ידי זה אנו מקוים ומצפים גם עתה ברצון חזק וכסופים עצומים שנוזכה ביום המחרת, ביום השבועות הקדוש זמן מתן תורתנו, לקבל מחדש את כל התורה הקדושה באפן שנוזכה לקימה מעתה ולעלות מדרגא לדרגא וכנ"ל:

ליקומי הלכות הכשר כלים ד' בו

עמוד זה לע"נ הרה"ח ר' קלונימוס קלמן ב"ר שבתאי
גולדשמידט ז"ל - נלב"ע י' סיון תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה.

חג השבועות

טוֹעֲמִיָּה

ענינא דיומא

קולות וברקים של קבלת התורה

ובליל שבועות אחר שהיה נעזר בפנהוג הלך למקוה עם איש אחד מאנשיו, וספר לי זה האיש שהלך עמו אז למקוה בשבועות שאמר לו רבנו זכרוננו לברכה בדרך הלוכו למקוה, ושאל אותו בכל פעם אם שומע קולות, והשיב שאינו שומע כלל. ונתפלא מאד על שאינו שומע, ואמר איך אפשר לבלי לשמע קולות בעת. אחר כך אמר אפשר הוא קול הקאפליע [מקהלה] שאני שומע. והשיב לו האיש הנ"ל שהוא אינו שומע שום קול קאפעליע ולא שום קול כלל, ותמה מאד. והבין האיש הנ"ל שהוא שומע קולות וברקים של קבלת התורה:

אחר כך בשיצא מהמקוה אמר שנודע לי עכשו בעת קבלת התורה בענין הנאמר בזהר הקדוש אית יראה ואית יראה וכו', ועכשו נודע לי שיש עוד יראה שהיא גם כן עוד יותר ויותר אפלו מיראה עלאה הנזכר שם. כי נודע לי עכשו יראת אלקות שהיא יראה ופחד גבוה ועצום ומרומם ומגשש מאד מאד:

חיי מוהר"ן קלב

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

חג השבועות

הכל כדי שנזכה לתפלה

התורה נתנה בקול שופר, הינו שממשיכין חדושי תורה כאלו שנזכה על ידם להקים את התפלה, לעשות מהתורה תפלה, שעל ידי זה עקר התשובה שנזכה לשוב אליו יתברך ולקיים את כל התורה, כי שופר הוא בחינת יראה, כמו שפיתוב, היתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו. ויראה הוא בחינת תפלה, כמו שפיתוב יראת ד' היא תתהלל. ובשביל זה נתנה התורה בקול שופר להורות שעקר שלמות התורה הוא פשוטין לעשות מהתורה תפלה, שהיא בחינת יראה, שעל ידי זה זוכין לקיים את התורה, שזהו העקר, כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה. וזהו בחינת ולבעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו הנאמר לענין הקולות והברקים וקול שופר שבהם נתנה התורה, שהוא לבעבור תהיה יראתו וכו', הינו כדי שנזכה לתפלה, שהיא בחינת קולות, בחינת קולי אל ד' אזעק קולי אל ד' אתחנן וכו'.

ועל כן צריכין לומר הלל ביום טוב, כי הלל הוא כלליות ההודאה והלל לה' יתברך על כל הנסים לשעבר ולעתיד וכו', שזהו בחינת כלליות כל ספר תהלים שנתתקן על זה. כי מחמת קדשת יום טוב שאז יצאנו ממצרים וזכינו לקבל את התורה יש אז עליה גדולה להתורה, על כן אז גם התפלה מאירה באור גדול ויש לנו כח להעלותה בעליות גדולות, ועל כן אומרים אז הלל בחינת כלליות תהלים, על כן יש לנו כח עתה להעלות התפלה בעליה גדולה, כי תורה ותפלה תלויים זה בזה. וגם אז בשעת מתן תורה שהמשיך משה רבנו התורה בעולם, בודאי המשיך גם תקון התפלה, רק שעקר עליה התפלה היה על ידי דוד שיסד ספר תהלים ויגמר בימי המשיח. ואז יהיה נשלם גם התורה בשלמות יותר, כי שניהם תלויים זה בזה כנ"ל, רק שבכלליות העולם נקרא גאלה הראשונה בבחינת תורה. וגאלה האחרונה בבחינת תפלה, שהם בחינת משה ודוד כנ"ל.

ליקוטי הלכות ראש חודש ה'

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

חג השבועות

שִׁבַּח אֶת אֲקָדְמוֹת מְאֹד מְאֹד

וְאָמַר: שִׁישְׁרָאֵל מִחֲמַת שְׁהֵם מְשַׁקְעִים וְרִגְלִים כָּל כָּךְ בְּטוֹב עַל כֵּן אֵין מְרַגִּישִׁין כָּל כָּךְ אֶת שִׁבַּח מַעֲלַת גְּדֻלַּת הַשִּׁבַּח הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה שֶׁל אֲקָדְמוֹת שְׁאוּמְרִים בְּשָׁבוּעוֹת. וְאָמַר: מִי שִׁוְדַע מַעֲלַת הַשִּׁיר שֶׁל אֲקָדְמוֹת עִם הַנְּגוּן שֶׁלוֹ כְּמוֹ שְׁרַגְלִין הָעוֹלָם לְזַמֵּר אוֹתוֹ בַּנְּגוּן הַיְדוּעַ הוּא דָּבָר נִפְלָא וְחִדּוֹשׁ גְּדוֹל מְאֹד, וְהִתְחִיל לומר קִצַּת אֵיזָה תְּבוֹת מֵאֲקָדְמוֹת עִם הַנְּגוּן. וְאָמַר שְׁאֲקָדְמוֹת הוּא שִׁיר שֶׁל חֶשֶׁק. (עֵינִן בְּהַמְעָשָׂה שֶׁל הַכְּעַרְגִּיר, שֶׁם מְדַבֵּר מִשִּׁיר שֶׁל חֶשֶׁק).

כָּל זֶה סִפֵּר בְּשָׁבוּעוֹת אַחַר תְּפִלַּת שַׁחֲרִית בְּבִקְרַת הַשָּׁכֶם כַּנְּהוּג בְּשָׁבוּעוֹת וְהָיָה יוֹשֵׁב אֶצְלֵי הַסַּעֲדָה שֶׁל מֵאֲכִלֵי חֶלֶב וְכִבֵּר הַתְּפִלָּלוֹ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת פַּעַם שְׁנִי. וְזַמֵּר הַחֲזוֹן אֲקָדְמוֹת וְאָז דָּבָר עֲמָנוּ מִמַּעֲלַת הַשִּׁיר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְהַפְּלִיג בְּמַעֲלָתוֹ מְאֹד:

שיחות הר"ן רנו

וימי שְׁבוּעוֹת מִמְשֻׁמְשִׁין וּבְאֵין. שְׁבוּעוֹת חֲדָשׁ שְׁלֵא עָבַר עָלַי כְּזֹאת זֶה כְּמָה שְׁנִים שְׁאֵהִיָּה מְכַרַח לְהִיּוֹת בְּנַעֲמָרוֹב. וְהָיָה פֶחֶד מִלְּהִתְקַבֵּץ יַחַד לומר יַחַד אֲקָדְמוֹת. וְאִם לֹא מְנַעוּ הַמוֹנְעִים כִּי אִם אֲמִירַת הָאֲקָדְמוֹת שֶׁל הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁלָּנוּ גַם כֵּן רְאוּי שְׁיָבוֹא עֲלֵיהֶם מִה שְׁיָבוֹא. אֶךְ אֵף עַל פִּי כֵן קוִיִּתִי לֵה' שְׁיִמְשֵׁךְ עֲלֵינוּ קִדְשַׁת שְׁבוּעוֹת זְמַן מִתֵּן תּוֹרָה בְּחִסְדּוֹ הַגְּדוֹל. וְאִתָּה בְּנֵי חֲבִיבִי, כְּרַצוֹנָךְ תַּעֲשֶׂה, בְּעֵנִין בִּיאֲתָךְ לָפֶה, כִּי אֲנִי אֵינִי יָכוֹל לִיעֲצָךְ עֲתָה בְּזֶה. וְהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ יִשְׁמַחֵנוּ בְּשִׂמְחַת מִתֵּן תּוֹרָה. וְנִזְכָּה עַל כָּל פָּנִים מַעֲתָה לְהַכִּין עֲצִמָנוּ כְּרְאוּי עַל חַג הַשְּׁבוּעוֹת. וּבְזִכְרוֹתוֹ הַגְּדוֹל נִזְכָּה שְׁיִמְשֵׁךְ עֲלֵינוּ קִדְשַׁת קְבֻלַּת הַתּוֹרָה, נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בִּישׁוּעָתוֹ. דְּבָרֵי אֲבִיךָ הַמְּחִיָּה וּמְשִׁמַּח עֲצָמוֹ בְּכָל עֵת בְּמָה שְׁזָכִיתִי לְהִתְקַרֵּב וְלִידַע מְאֹד וְנִנְנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְנוּ זָכָר צְדִיק לְבָרְכָה מְרַבִּי קְדוֹשׁ וְנוֹרָא כְּזֶה מִתּוֹרָה כְּזֹאת וְכוּ' אֲשֶׁרִינוּ וְכוּ':

עלים לתרופה מוצאי שבת במדבר תקצ"ו

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

חג השבועות

גִּדְלַת הַשְּׂמֹחָה שֶׁל שָׁבוּעוֹת

עקר קבלת התורה היתה לזכות לזה השלמות לעשות המצוות בשמחה גדולה כל כך עד שלא ירצה בשום שכל עולם הבא, רק שירצה זכות למצוה אחרת בשכל מצוה זאת, כי העולם הבא שלו הוא מהמצוה בעצמה כנ"ל, שזהו בחינת אספקלריא המאירה. וישראל במעמד הר סיני שזכו לקבל התורה על ידי משה, זכו לזה השלמות, שזהו בחינת אספקלריא המאירה, כמו שכתוב פנים בפנים דבר ה' עמכם וכו'. ועל כן קבלו התורה על ידי משה רבנו דיקא, כי הוא זכה לאספקלריא המאירה ועל ידו זכו כל ישראל גם כן בשעת קבלת התורה לבחינת אספקלריא המאירה כנ"ל, שזהו בחינת שמחה של המצוה בעצמה כנ"ל.

וזהו בחינת השמחה של שבעות, כמוכא בדברי רבותינו ז"ל גִּדְלַת הַשְּׂמֹחָה שֶׁל שָׁבוּעוֹת, כמוכא ברב יוסף וכיוצא, כי אז זוכין לשמחה אמיתית, שמחה של הקדוש ברוך הוא, כביכול, תינו השמחה מהמצוה בעצמה בחינת אספקלריא המאירה כנ"ל.

וזה בחינת מה שהקדימו ישראל נעשה לנשבע, שזהו בחינת שמחה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על פסוק ושמחת עולם על ראשם, כי לכאורה תמות, איך אפשר להקדים עשייה לשמיעה, ובפרט שמקרא מלא דבר הכתוב, כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע. נמצא, שמכאן בפסוק שהעשייה הוא אחר שידבר ה' ואם כן איך הקדימו עשייה לשמיעה, אך אפשר לפרש על פי הנ"ל שזכו אז לשמחה הנ"ל עד שלא רצו בשום שכל עולם הבא בשכל המצוה רק שיזמין להם השם יתברך מצוה אחרת בשכל מצוה זאת. וזהו נעשה ונשמע, תינו שיעשו כל אשר ידבר ה' ועקר מגמתם וקבול שכלם הוא 'ונשמע' שזכו לשמע מצוה אחרת בשכל עשיית מצוה זאת.

ליקוטי הלכות ספירת העומר ב' א

עמוד זה לע"נ הרה"ח ר' קלונימוס קלמן ב"ר שבתאי
גולדשמידט ז"ל - נלב"ע י' סיון תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה.

חג השבועות

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

שִׁירָאוֹ לֹו הַמְרַבָּה

שָׁמַעְתִּי שְׁפַעַם אַחַת סִפְרוּ לְפָנָיו זְכוּרֹנוּ לְבָרְכָה
 אֹדוֹת הָרַב דְּקִהֲלֵת בְּרִיטְשׁוֹב שְׁלֹא רָצָה
 לֵיָּדָּ לַמְקוֹנָה בַּבְּקָר שֶׁל חַג הַשְּׁבֻעוֹת עַד
 שִׁירָאוֹ לֹו הַמְרַבָּה שְׁרָאָה יְחִזְקָאֵל.
 וְהִתְפַּלְאוּ הָעוֹלָם מְאֹד עַל זֶה. וְנָעַר בָּהֶם רַבֵּנוּ זְכוּרֹנוּ
 לְבָרְכָה וְאָמַר, וּמָה זֹאת לְפָלֵא כָּל כָּךְ
 בְּעֵינֵיכֶם הֲלֹא גַם יְחִזְקָאֵל הָיָה בֶן אָדָם וְכוּ',
 כְּמִבְאָר בְּמָקוֹם אַחֵר.

וּכְבָר מְבֹאָר בְּמָקוֹם אַחֵר הַתְּפִלְגוֹת שֶׁהַפְּלִיג בְּשִׁבְחַ מַעֲלֵת קְדוּשַׁת
 הָרַב הַנִּי"ל. וְשָׁמַעְתִּי שֶׁאָמַר עָלָיו שְׁאֵלְמִלָּא מַה שָּׁהוּא יוֹשֵׁב
 בְּבְרִיטְשׁוֹב וְכוּ' הָיָה זֹכֶה עַל יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ הַגְּדוֹלָה לְמִדְרַגַּת הָרַב
 הַמְּגִיד זְכוּרֹנוּ לְבָרְכָה מִמְּזִרִיטְשׁ. וַיֵּשׂ אֲוֹמְרִים שֶׁאָמַר שֶׁהָיָה זֹכֶה
 לְמִדְרַגַּת הַכַּעַל שֶׁם טוֹב זְכוּרֹנוּ לְבָרְכָה. וְשָׁמַעְתִּי מֵאַחַד מִחֲשׁוּבֵי
 אֲנָשֵׁי שְׁלֹוֹמֵנוּ, שֶׁסִּפֵּר עִמּוֹ רַבֵּנוּ זְכוּרֹנוּ לְבָרְכָה מְקַדְשֵׁת הָרַב הַנִּי"ל
 בְּסֻמוּךְ אַחֵר פְּטִירָתוֹ זְכוּרֹנוּ לְבָרְכָה, וְאָמַר עָלָיו שֶׁהָיָה חָד בְּדָרָא:

חיי מוהר"ן תקנ"ג

עמוד זה נתרם לזכות
 יחזקאל שרגא נפתלי בן יוטא חנה הי"ו

חג השבועות

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

הַבְּלִי לְקַבֵּל תְּתוּרָה

וְהִנֵּה יְמֵי הַשְּׁבֻעוֹת הַקְּדוּשִׁים מְמַשְׁמְשִׁין וּבָאִין, בְּעַל הַרְחָמִים יְחֹס עָלֵינוּ שְׁנֹזֶכֶה לְגִמּוֹר יְמֵי הַסְּפִירָה בְּקִדְשָׁהּ וּבְטַהָרָה שְׁנֹזֶכֶה עַל כָּל פָּנִים מִעֲתָהּ לְהַכִּין עֵצְמוֹנוּ כְּרֵאוֹי לְקַבֵּל תְּתוּרָה הַקְּדוּשָׁה בְּחַג הַקְּדוּשׁ הַזֶּה הַבָּא עָלֵינוּ לְטוֹבָה, וְאִם אָמְנָם עֲדִין עָרִיכִין לְשִׁבֵר הַלֵּב עַל זֶה הַרְבֵּה וּלְבַקֵּשׁ וּלְהַתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבַּרַךְ עַל זֶה הַרְבֵּה, וּלְבַכּוֹת לְפָנָיו בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ כְּבוֹן הַבּוֹכָה לְפָנָי אָבִיו שִׁיקְרַבְנוּ גַם כֵּן בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַכְּשֵׁרִים הַזּוֹכִים לְקַבֵּל תְּתוּרָה בְּשֻׁבֵעוֹת, אַף עַל פִּי כֵּן בִּיזְתֵר עָרִיכִין לְחִזֵּק אֶת עֵצְמוֹנוּ בְּשִׁמְחָה בְּכָל יוֹם, כִּי עֵקֶר הַבְּלִי לְקַבֵּל תְּתוּרָה הוּא שִׁמְחָה כְּמוֹ שֶׁמְבֹאֵר בְּהַתְּוֹרָה וַיֹּאמֶר בְּעִזּוֹ אֵל רוּת וְכוּ' עַל מֵאֲמַר רַז"ל עֲתִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת מַחֹל לְעַדִּיקִים לְעֲתִיד לָבוֹא וְכוּ'.

בְּתוֹךְ כּוֹתְבֵי זֹאת נִזְכַּרְתִּי נְעִימוֹת הַתְּנוּעָצוֹת שֶׁבְּלִבִּי מִזֹּאת הַתְּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְאִינִי יוֹדֵעַ עוֹד מַה לְכַתֵּב לָךְ מִרַב הַתְּשׁוּקָה שֶׁבְּלִבִּי כָּלָה שְׂאֵרֵי וּלְבָבִי וְכוּ'. כִּי שָׁם מְדַבֵּר מִהַתְּנוּעָצוֹת אֵלֶקוֹת וּבִטּוֹל אֵל הָאִין סוּף עַד שֶׁהִרְשִׁימוּ מֵאִיר לְהַדְעֵת וּלְהַמְשִׁיךְ מִשָּׁם הַתְּוֹרָה עַל יְדֵי גִדּוֹל הַשְּׁמִיחָה שְׁנַעֲשִׂית כְּלִי לְקַבֵּל תְּתוּרָה, שֶׁכֵּל זֶה הוּא סוּד שְׁבֻעוֹת זְמַן מִתֵּן תְּוֹרַתְנוּ, מַה נֹּאמֵר וּמַה נְדַבֵּר אֶלְמֵלֵא לָא אֶתִינָן לְעֵלְמָא אֶלְא לְמִשְׁמַע דָּא דִּי וְדִי וְהוֹתֵר, וְכֵן בְּכָל תְּוֹרָה וְתוּרָה, בְּרוּךְ בְּעַל הַרְחָמִים הָעוֹשֶׂה חֲסָדִים נְפִלְאִים בְּכָל יוֹר וְדוֹר:

עלים לתרופה א' נשא תקצ"ד

חג השבועות

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

קַדְשָׁתוֹ חוֹפֵף עָלֵינוּ

וְהִנֵּה עֵצִים תְּשׁוּקָתְךָ לְקַדְשֵׁת שְׁבוּעוֹת שֶׁל אֲדוֹנֵנוּ
 מוֹרְנוּ וְרִבְנוּ הַנּוֹרָא וְהַנְּשָׁנָב זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה,
 אֲשֶׁר אֲמַתָּתוֹ וְקַדְשָׁתוֹ חוֹפֵף עָלֵינוּ כָּל הַיּוֹם,
 בְּפֶרֶט בְּעֵת קְבוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁלָּנוּ, תְּשׁוּקָתְךָ
 וְצַעֲקָתְךָ עוֹשֶׂה רֵשֶׁם בְּעֵזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וְאִם נִזְכָּה
 אֲסַפֵּר לָךְ אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם פָּנִים אֶל פָּנִים בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת
 הַקְּדוֹשׁ הַבָּא עָלֵינוּ לְטוֹבָה.

אֲךְ עֵדִין אַתָּה וְכַלְכֶם צְרִיכִין לְהַשְׁתַּוְּקֶק וְלְכַסֵּף
 הַרְבֵּה לְקַדְשֵׁת שְׁבוּעוֹת הָאֲמֵת, שְׁנִזְכָּה
 לְהַתְּוַעֵד בְּלָנוּ, וְלְהַתְּפַלֵּל הַרְבֵּה לַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שִׁיְהִיָּה
 בְּשָׁלוֹם וְשִׁלּוֹה, וּמִפֶּחֶד אוֹיֵב תִּצַּר חַיֵּי וְחַיֵּי בְּלָנוּ, וְנִזְכָּה
 לְדַבֵּר בְּשִׂמְחָה דְּבָרֵי אֲמֵת הַמְּחַיִּין אֶת הַנֶּפֶשׁ לְנִצְחָה,
 הַנּוֹבְעִים מֵהַנְּחַל נוֹבֵעַ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, וְשׁוֹמַעַ תְּפִלָּת
 כָּל פֶּה יִשְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ וְיִוָּשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמוֹ:

עלים לתרופה א' בהר תקצ"ה

ענינא דיומא

טוועמיה

חג השבועות

שבועות הגדול

בשנתודע לאחד מהחולקים הגדולים של מוהרנ"ת על השבועות הגדול שהיו אצל מוהרנ"ת ז"ל שמונים חסידים ודבר לפנייהם דברי אלקים חיים שרוממו את מקום ועורר לבם לעבודת השם יתברך, והיה לו שברון לב מזה. נחמו אותו חסידיו: מה אתם מתפעלים ממונו, הלא אצלכם היו חמש מאות חסידים ורפנים וכו'. ענה ואמר להם: **יא, יא, ביי איהם איז גוועהן אכציג חסידים יראים ושלמים עובדי ה' וואס מיינען נאר אידישקייט מיט יראת שמים, אבער ביי מיר זענען גוועהן פינעף הונדערט רענדארעם וואס אמערסטין האבן אין זינען נאר גשמיות (פן, פן, אצלו היו שמונים חסידים יראים ושלמים עובדי ה' שכל רצונם הוא רק יהדות ויראת שמים, אבל אצלי היו חמש מאות בעלי עסקים שכלל היותר פונתם הוא רק לגשמיות)**

כלומר אצל מוהרנ"ת ז"ל הם יודעים שלא באים אצלו עבור ענינים גשמיים ואינם מבקשים ממונו על זאת, רק כל ישעם וחספצם הוא להתעלות בתורה ותפלה ויראה ועבודת ה' ולהיות חסידים ואנשים פשרים בדרכי החכריא של הבעל שם טוב, אבל אצלי, רבם באו אלי בעקר לבקש ממני על ענינים גשמיים פרנסות ורפואות וכו' ואינם דואגים לבקש ממני על יראת שמים ועבודת ה' שחסר להם.

אוצר נחמני

אחר שבועות הגדול, שהיו אצל מוהרנ"ת זכרוננו לברכה פשמונים אנשים עובדי ה' גדולים מאנ"ש, והיתה אז התעוררות נפלאה עד שפנו אנ"ש את חג השבועות הזה בשם שבועות הגדול - דער גרויסער שבועות. אמר מוהרנ"ת זכרוננו לברכה לאנ"ש שנסעו ונפרדו מאתו: נו, אחר שקבלנו את התורה, צריכים להזהר מעתה שלא לעשות עגל, כמו שהיה במתן תורה.

שיש"ק ב' תרסו

חג השבועות

טוֹעַמִיָּה

ענינא דיומא

'אֶקְדָּמוֹת מִיָּיִן' 'וְיֵצִיב פְּתָגָם'

וְעַל כֵּן קוֹרִין אֶקְדָּמוֹת שְׁנַתְקֵן בְּלִשׁוֹן תְּרַגּוּם קָדָם
שְׁמַתְחִילִין לְקָרוֹת מִתֵּן תּוֹרָה כְּדִי לְהַעֲלוֹת הַטּוֹב
שֶׁבַתְרַגּוּם לְהַשְׁלִים אֶת לִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, כִּי אֶקְדָּמוֹת הִיא
שִׁיר וְשִׁבְחַ נְעֻלָּה וְנִפְלָא מְאֹד, וְנִתְקַן בְּלִשׁוֹן תְּרַגּוּם
כְּדִי לְהַעֲלוֹתוֹ לְלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עַל יְדֵי זֶה כֵּן"ל.

וְכֵן בְּיוֹם טוֹב שְׁנֵי שְׁתַּקְנּוּ הַפְּטָרָה מֵעֵין מִתֵּן תּוֹרָה, דְּהֵינּוּ
תְּפִלָּה לְחֻבְּקוּק, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב שָׁם, אֱלֹהֵי מִתִּימָן יָבוֹא
וְקָדוֹשׁ מִהַר פְּאָרָן וְכוּ', וְכֵן תְּחִלַּת הַהַפְּטָרָה תְּפִלָּה
לְחֻבְּקוּק הַנְּבִיא עַל שְׁגִיוֹנוֹת וְכוּ', שְׁמַדְבָּר גַּם כֵּן
מִשְׁלֵמוֹת לִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עַל יְדֵי תְּרַגּוּם, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב שָׁם
רַבְּנּוּ שְׁזָה בְּחִינַת קְבֻלַּת הַתּוֹרָה כֵּן"ל, וְעַל כֵּן אוֹמְרִים
גַּם כֵּן מִקְדָּם שְׁבַח לְה' יִתְבָּרַךְ בְּלִשׁוֹן תְּרַגּוּם, דְּהֵינּוּ
יֵצִיב פְּתָגָם וְכוּ', כְּדִי לְהַשְׁלִים לִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ כֵּן"ל.

ליקוטי הלכות שבועות ב'

לְשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל

טוֹעֲמִיָּה

כּמבאָר בלשון לעז' רמז עמקות פונתו...
(ליקוטי הלכות מילה ד')

הַנְּגוֹן הַקְּדוֹשׁ הַמוֹשָׁר בְּפִי אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּלֵיל שַׁבַּת קוֹדֵשׁ עַל 'אַשְׁתַּחֲוִי
 חֵיל', הָיוּ שָׂרִים אוֹתוֹ בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת אֲצֵל הָרַב הַקְּדוֹשׁ רַבֵּי בְּרוּךְ
 מִמְּעַזְבוֹז' דּוֹד רַבְּנוּ, עַל 'אַתָּה נִגְלִיתָ' שֶׁבְּתַפְּלַת מוֹסָף שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה,
 וְאַלּוֹ אֶת הַנְּגוֹן הַמוֹשָׁר בְּפִי אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ עַל 'אַתָּה נִגְלִיתָ', הָיוּ שָׂרִים
 אֲצֵלוֹ ז"ל עַל 'אַשְׁתַּחֲוִי חֵיל', וְנִגְנוּ אָנ"שׁ לְפָנָי רַבְּנוּ אֶת שְׁנֵי הַנְּגוֹנִים,

וְאָמַר רַבְּנוּ:

מֵעַן דַּאֲרָה זִי אֵיבַעַר בֵּי יַטֵּן

❧ תרגום ❧

צְרִיכִין לְהַחֲלִיף אוֹתָם

דְּהֵינּוּ לְשִׁיר 'אַתָּה נִגְלִיתָ' בְּנִגּוֹן שֶׁהָיָה הָרַב ר' בְּרוּךְ שֶׁר 'אַשְׁתַּחֲוִי חֵיל',
 וְ'אַשְׁתַּחֲוִי חֵיל' צְרִיף לְשִׁיר בְּנִגּוֹן שֶׁהָיָה הוּא ז"ל שֶׁר 'אַתָּה נִגְלִיתָ' וְאָכֵן
 מֵאֵז נִהְגוּ כֵן אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וְגַם רַבְּנוּ בְּעֶצְמוֹ הָיָה נוֹהֵג לְשִׁיר כֵן,
 וְכִמוֹ שֶׁמְסַפֵּר בֵּימֵי מוֹהֲרַנ"ת (ח"א כג) שֶׁבְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת הָיָה רַבְּנוּ
 ז"ל מְזַמֵּר בְּעֶצְמוֹ אֶתָּה נִגְלִיתָ וּבְרוּךְ שְׁמֹךְ וְכוּ' בְּנִגּוֹן נִפְלֵא וְנִעִים.

שְׁנֵי הַנְּגוֹנִים הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלּוּ חִבְּרָם מֶרֶן הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ זִיע"א
 (בשם החסיד ר' בן ציון אפטער ז"ל)

שיח שרפי קודש החדש ח"א תנח

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר דוד ווייצהנדרלר הי"ו
 לרגל שמחת נישואי בנו שיחי' למזל טוב

'אתה נגלית' וקטעים מתוך פיוט 'ברוך שמך'

בשבת הבורא יתברך ושבת התורה הקדושה ומעמד נתינתה בהר סיני שנהגו אנ"ש בכל הדורות לשורר בחג השבועות בניגון הרה"ק ר' ברוך ממעזבוב זיע"א שהתאימו רבינו ז"ל ל'אתה נגלית' (וכן נהגו רבינו ומוהרנ"ת ז"ל בעצמם)

אתה נגלית בענן כבודך על עם קדשך לדבר עמם. מן השמים השמעם קולך, ונגלית עליהם בערפלי טהר. גם כל העולם כלו חל מפניך, ובריות בראשית חרדו מפך, בהגלותך מלבנו על הר סיני, ללמד לעמך תורה ומצוות.

ותשמיעם את הוד קולך, ודברות קדשך מלהבות אש. בקולות וברקים עליהם נגלית, ובקול שופר עליהם הופעת. כפתוב בתורתך, ויהי ביום השלישי בהיות הפקר ויהי קלות וברקים וענן כבד על ההר וקול שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה: ונאמר, ויהי קול השופר הולך וחוץ מאד משה ידבר והאלקים יעננו בקול:

ונאמר, וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים ואת קול השופר ואת ההר עשן וירא העם ויגעו ויעמדו מרחק: וברברי קדשך כתוב לאמר, עלה אלקים בתרועה, ה' בקול שופר: ונאמר, בחצוצרות וקול שופר, הריעו לפני המלך ה': ונאמר תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב:

ברוך שמך בשמי שמי קדם ובפי התורה הקדושה הנקראת ראשית דעת ראשית חכמה וכסף צרוף בעליל לארץ מזקק שבעתים ונקראת שעשועים ועץ החיים ונקראת אמרת אלוה צרופה ולקח טוב ולוית חן ותורת אבות ותורת אמת ואש דת ונקראת תמימה משיבת נפש ומחכימת פתי ומשמחת לב ומאירת עינים ועומדת לעד וצדקו יחדו ונקראת כתר חיים וכתר של אריך אנפין וכתר של חכמה ובינה ודעת ועצה ונקראת כלה מהר סיני מוכתרת ומעומרת בתרי"ג מצות אבני יקרות והיא אור עולם. ומרום זכרך בפי כל מצותיה היקרות מפנינים ונחמדים מכסף ומזהב.

ברוך שמך בפי כל משכיליהם ואוצר של תורה יפיפי"ה שמו. ומרום זכרך בפי ארבע רוחות הבונות בגין בית המקדש לישראל.

ברוך שמך בעשרת הדברות ובקדושת סיני בקדש. ומרום זכרך ברקידת כל ההרים והגבעות העתידים לפצח רנה לפני גאולי ישראל.

ברוך שמך בקול הנשמע בסיני ההולך וחוץ מאד אשר החריד כל המחנה. ומרום זכרך בקול שופר גדול העתיד להשמיע מהר סיני, ובו יקרא דרור ובו יתקבצו כל ישראל ובו יעוררו ויקיצו משנתם ויכירו וידעו כי הוא ממית ומחיה מוריד שאול ויעל

ולכן יברכוהו מחיה מתים:

זמני שבת קודש – פרשת נשא (במדבר בחו"ל)

ניו יארק	אומין	הר יונה	מודיעין עילית	מירון וצפת	בני ברק	בית שמש	ירושלים וביתר	אין לסמוך על הזמנים בצמצום
8:01	8:34	7:07	7:15	7:08	7:22	7:05	7:06	הדלקת הנרות
8:22	8:55	7:47	7:45	7:48	7:44	7:44	7:45	שקיעה ערב שב"ק
2:59	---	2:14	2:12	2:14	2:14	2:12	2:11	חצות הלילה
3:40	2:27	4:03	4:08	4:02	4:08	4:09	4:08	עלות השחר
4:16	3:26	4:32	4:36	4:30	4:36	4:36	4:36	עטיפת הטלית
5:26	4:59	5:31	5:34	5:30	5:34	5:35	5:34	נין החמה
8:00	7:16	8:06	8:10	8:05	8:10	8:10	8:09	סוף זמן קר"ש מג"א
12:54	12:57	12:37	12:38	12:37	12:39	12:38	12:37	חצות היום
8:23	8:56	7:47	7:45	7:49	7:44	7:45	7:46	שקיעה יום שב"ק
9:35	10:00	8:26	8:25	8:26	8:26	8:24	8:23	צאת השבת
	10:08	9:00	8:58	9:01	8:57	8:57	8:58	צאה"ש 72 דק'

הרוצה ליטול חלק בזכות ההדפסה וההפצה, וכן הרוצה לקבל הגליון

יפנה לטעל. 0548528284 (toameobreslev@gmail.com)

כמו"כ ניתן לתרום ב'נדרים פלוס' עבור 'טועמיה חיים זכו - ברסלב'

זמני יום טוב חג השבועות

בחו"ל - כל הזמנים הם ליו"ט ראשון, חוץ מזמן צאת החג שהוא למוצאי יום טוב שני

ניו יארק	אומין	הר יונה	מודיעין עילית	מירון וצפת	בני ברק	בית שמש	ירושלים וביתר	אין לסמוך על הזמנים בצמצום
2:59	---	2:14	2:13	2:15	2:14	2:13	2:12	חצות הלילה
3:39	2:25	4:03	4:07	4:01	4:07	4:08	4:07	עלות השחר
4:15	3:25	4:31	4:36	4:30	4:36	4:36	4:35	עטיפת הטלית
5:26	4:58	5:31	5:34	5:30	5:34	5:35	5:34	נין החמה
8:00	7:15	8:06	8:09	8:05	8:10	8:10	8:09	סוף זמן קר"ש מג"א
12:55	12:58	12:37	12:38	12:37	12:39	12:39	12:38	חצות היום
8:23	8:57	7:48	7:46	7:49	7:45	7:45	7:46	שקיעה יום שב"ק
9:36	10:03	8:27	8:25	8:27	8:27	8:25	8:24	צאת החג
	10:10	9:00	8:58	9:02	8:58	8:58	8:59	צאה"ח 72 דק'